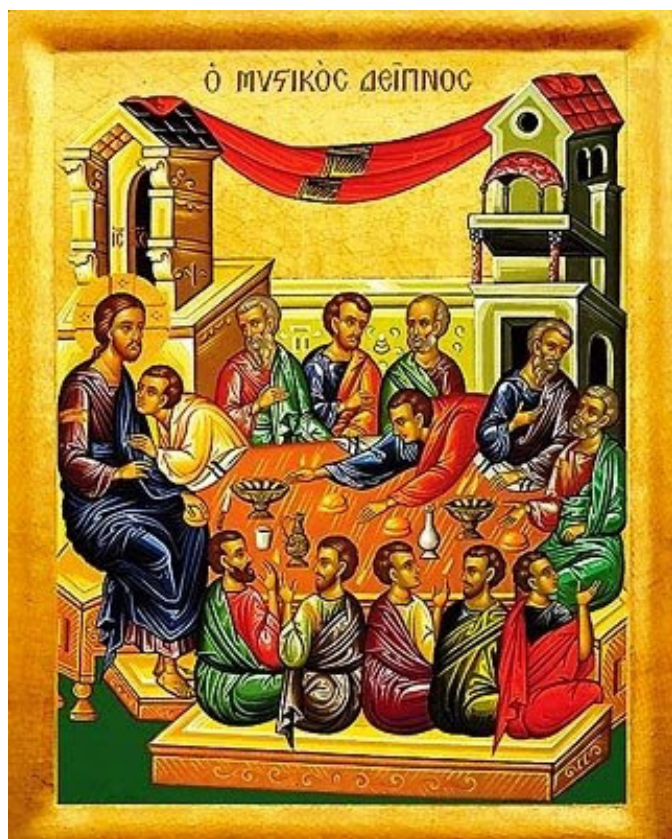

Sărbătoarea nunții

Scris de Pr. Andrei Rimarenko
Luni, 03 Septembrie 2018 06:23

„Și ieșind slugile acelea la drumuri, au adunat pe toți câți i-au găsit, și răi și buni, și s-a umplut casa nunții cu oaspeți. Iar intrând împăratul ca să privească pe oaspeți, a văzut acolo un om care nu era îmbrăcat în haină de nuntă, și i-a zis: Prietene, cum ai intrat aici fără haină de nuntă? El însă a tăcut. Atunci împăratul a zis slugilor: Legați-l de picioare și de mâini și aruncați-l în întunericul cel mai din afară. Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. (Mt. 22:10-13).

O astfel de Evanghelie ne oferă spre atenția noastră Sfânta Biserică astăzi: Evanghelia despre sărbătoarea nunții. Iar aici avem pasajul care se referă atât la cei buni cât și cei răi veniți la masă. Iar când Domnul a venit, a găsit pe un om care nu avea straie de nuntă. Și doar pentru acest lucru, că nu purta straie de nuntă, a fost pedepsit groaznic. A fost aruncat afară, legat și aruncat în foc. Pentru mulți dintre noi acest lucru ar putea părea chiar de neînțeles. Ce înseamnă, de fapt, aceasta? Dumnezeu este milostiv, iertător și dintr-o dată urmează o asemenea pedeapsă îngrozitoare. Aici este ceva ce trebuie să înțelegem. Să ascultăm cu atenție. Fraților, dacă vă amintiți Evanghelia pe care am citit-o în urmă cu două duminici, vă veți aminti de tânărul cucernic care s-a apropiat de Domnul și l-a întrebat ce trebuie să facă pentru a intra în împărăția lui Dumnezeu. Domnul i-a spus să păzească poruncile. El l-a spus că le-a păzit. Dar văzându-i inima sa, Domnul a spus: Împarte tot ce ai și urmează-Mi Mie (Mt. 19:16-21).

Domnul i-a spus tânărului să-L urmeze, dar acest tânăr era bogat. Și se încredea în bogățiile sale pământești, în lucrurile care ne înconjoară. Cumva, nu înțelegea că tocmai în acea noapte poate muri și ajunge în viața veșnică. Și cu ce a plecat el? Domnul l-a chemat la înviere, să-și curețe inima de toată râia, formată de patimile omenești. Domnul l-a chemat. Dar el avea bogății care îl făceau să creadă că pământul acesta ne aparține și este scopul vieții noastre. Aceasta este tot ceea ce avem: casele noastre, vilele noastre, mașinile noastre, relațiile noastre unul cu altul. Și nu băgăm de seama că ne ducem unul după altul. Aceasta înseamnă că Evanghelia de acum două duminici ne subliniază: nu vă puneți nădejdea și nu insistați în goana voastră după bunuri pământești, deoarece chiar în această noapte veșnicia s-ar putea deschide pentru voi. Pământul ni s-a dat nouă doar ca mijloc de a primi acele lucruri care ar trebui să fie în sufletul omului. Iar sufletul nostru ar trebui să fie scaldat de lacrimi de bucurie, ca și cum s-ar bucura de Fericiri.

Iar duminica trecută, în Evanghelia s-a vorbit de muncitorii din vie. Domnul a făcut via, le-a dat mijloace de trai pentru munca lor. Mijloacele de trai erau tot ceea ce aveau nevoie pentru viața lor. Dar ei, precum tânărul, gândeau în inima lor că via era bogăția lor, că lor le aparținea. Tocmai această vie, care slujea doar ca un mijloc pentru a dobândi bunătatea inimii, a devenit pentru ei o tentație. S-au hotărât să se folosească de ea ca și cum ar fi fost a lor. Și de aceea, au alungat orice gând care le spunea că nu le aparține lor, ci îi aparține Domnului. Și că trebuie să faci ceea ce Domnul ți-a spus: să îngrijești via. În felul acest, vei dobândi în inima ta bunătatea cu care vei putea pleca din această vie pentru a te duce într-alt loc mai bun și mai mareț, într-un loc pe care ți l-a pregătit Domnul pentru tine. Dar ei nu au luat în seamă semnele. Via a devenit pentru ei o asemenea ispită, cum este pământul pentru noi, în care pare că avem tot ce ne trebuie. Aici ne construim vilele noastre, iar lângă ele se află Lazării – cerșetori, văduve, copii nenorociți care trebuie crescuți. Dar pe noi nu ne doare de ei. Suntem ocupați cu hainele noastre elegante, cu mesele noastre, cu lucrurile care rămân aici. Iar omul se duce flămânzit, fără fapte bune, în viața veșnică.

Acum că am vorbit despre cele două Evanghelii ne întrebăm: de ce a spus Domnul această parabolă și de ce Sfânta Biserică ne-o propune astăzi spre atenția noastră? Toți cei care știu Scriptura știu și că pe lângă Sf. Apostol Matei din a cărui Evanghelia am citit astăzi, și Sf. Apostol Luca vorbește pe larg despre această parabolă (Lc. 14:15-24). Ni se povestește cum Hristos a fost chemat la masă la Simon fariseul. La această masă, Hristos a văzut cum evreii care au primit legea lui Moise, au strâmbat-o spre mărirea și mândria lor. Iar Hristos, văzând aceasta și părându-i rău pentru Simon care l-a invitat pe El, a început să-l învețe. Și toți cei adunați acolo au auzit. Iar ei erau evrei drept credincioși, fariseii fariseilor. Iar când Hristos a început să predice, El era pentru ei...cine era El? Doar un rabin. Iar unul dintre evreii nu s-a mai putut abține. Când Hristos a spus că pentru faptele lor bune oamenii vor primi împărăția lui Dumnezeu, el a strigat: „Fericit este cel ce va prânzi în împărăția lui Dumnezeu!” (Lc.14:15) Fericit! Pentru că această fericire le este dată fiilor lui Avram. Despre ce vorbești ne aparține nou. De ce să ne strofocăm cu fapte bune? Legământul da lui Moise este al nostru și noi ne folosim de el. Noi, evreii. Aceasta este împărăția noastră.

Sărbătoarea nunții

Scris de Pr. Andrei Rimarenko
Luni, 03 Septembrie 2018 06:23

Atunci, Hristos vorbindu-le despre această „împărăție”, le-a spus această parabolă. Le-a arătat că evreii au fost chemați de multă vreme de către Dumnezeu să primească această binecuvântare, au fost chemați la o viață curată. Dar ei nu au venit. Erau ocupați cum era și tânărul bogat, cum erau și muncitorii din vie: cu lucruri pământești. Își clădeau pentru ei palate, cumpărau sclavi nenorociți, trăiau îndestulați și nu se îngrijeau de nimic altceva. Și atunci, de ce să își bată capul cu sărbătoarea unui împărat? Așa că răspunsul lor la această sărbătoare a fost de așa natură încât aproape toți au refuzat să vină. Iar când Domnul l-a chemat pe oștenii săi, iar prin oștenii săi l-a chemat pe toți, buni și răi, fără discriminare, atunci toți au trebuit să vină.

În Orient când se serbează ceva, nu se dă doar mâncare, ci și straie. Astfel, când li s-a dat veșminte celor care au venit - desfrânate, vameși și alți păcători – toți au primit straie la fel. Dar printre ei era și un fariseu. Ce a văzut l-a îngrozit. Printre invitați erau păcătoși mari, desfrânate și vameși. Nu dorea să fie pe același pedestal cu aceștia. Hainele sale, i se părea lui, erau mult mai bune. Și a rămas cu ele. Împăratul a intrat să privească la oaspeți și i-a spus lui: „Prietene, cum ai intrat aici fără haină de nuntă? El însă a tăcut.” (Mt. 22:12). Dar în sufletul său se putea citi indignarea. Indignarea, pentru că toți cei prezenți la nuntă erau păcătoși. Iar el care credea despre sine că este un drept, un fiu al lui Avram, trebuia să stea aici cu ei. Și cel mai înjositor lucru dintre toate este că doreau să-i schimbe straiele sale bogate cu veșmintele în care erau îmbrăcați toți păcătoșii pentru această nuntă. Nu... Niciodată.

Și ce s-a întâmplat – s-a întâmplat. Domnul i-a poruncit să fie legat pentru că a stricat unitatea. Ce unitate? Unitatea Bisericii lui Hristos.

Vedeți, fraților și surorilor, cât de importantă este această unitate, cât de prețioasă este în ochii Domnului Biserica lui Hristos.

Așa că să ne supunem vocii Bisericii. Să împlinim cu tot sufletul nostru orice ne cere nouă. Să păstrăm straiele pe care ni le-a dat. Și fie să nu ni se întâmple niciodată nouă ceea ce i s-a întâmplat aceluia, care nu purta straie de sărbătoare.